

[Ministeren for udviklingsbistand]

overførslerne og byrdefordelingen imellem donorlandene.

Regeringens vilje til at agere på det grundlag er kommet til udtryk i vores plan om inden år 2002 at afsætte 0,5 pct. af BNI til en særlig indsats på miljø- og katastrofeområdet. Hermed vil vi kunne imødekomme det stigende behov for lokale, regionale og globale miljøaktiviteter, samtidig med at vores indsats i store katastrofesituationer kan blive mere effektiv og målrettet. Der pågår et udredningsarbejde i øjeblikket, som regeringen regner med at have klar ca. 1. december 1993.

Ja, udfordringerne er store, og de er mange. Mulighederne er også mangfoldige, og i dag får vi så mulighed for denne spændende dialog.

Vi får senere i dette folketingsår lejlighed til en bredere udviklingspolitisk debat her i Folketinget. Jeg agter at fremlægge en redegørelse til Folketinget om bistanden på vej mod år 2000. Jeg ser både i dag og ved denne senere lejlighed frem til en konstruktiv debat. Det er efter regeringens opfattelse vigtigt, at vi oprettholder den brede enighed om de grundlæggende udviklingspolitiske principper.

Forhandling

Ritt Bjerregaard (S):

Udgangspunktet for en debat om dansk udenrigspolitik må selvfølgelig altid være, hvordan Danmark ønsker at placere sig i verden. Denne gang drejer det sig om den totalt ændrede verden efter Murens fald i 1989. De to supermagter forsvandt, og de forsvandt begge to. Det er nemlig ikke sådan, at 2 supermagter minus 1 sammenbrudt supermagt giver 1 supermagt. Nej, det giver noget nyt og noget helt andet, som vi nu bakser med at finde ud af hvad er.

Saddam Hussein måtte lære det den hårde vej i Kuwaitkrigen. Forhåbentlig er fredsaftalen mellem palæstinensere og israelere et eksempel på, at det også kan læres den gode vej.

En ny verdensorden er endnu kun et udtryk, vi mest bruger, når vi er i klemme og ikke rigtig kan se løsninger på de problemer, der tårner sig op foran os. Indimellem kan der jo hos de fleste af os opstå en ligefrem nostalgisk længsel efter de gode, gamle dage, dem med den kolde krig, hvor det var til at vide, hvem der

var fjender og venner, og hvor der ikke var krige eller trusler i den del af verden, hvor vi bor. Så glemmer vi oprustningskapløbet, den absurde mængde af ødelæggende a-våben, forfølgelserne og det forarmede liv i Sovjetunionen og de lande, der var underlagt dette diktatur.

For os danskere kan en meget kort rejse råde bod på forglemmelsen. Det tidligere DDR kan nås på en dag, og her kan den ufattelige nedslidning, affaldsbjergene og tristheden hjælpe på hukommelsen.

Andre steder i verden er befolkningstilvækst og naturudpining i færd med at underminere det økologiske grundlag, og vi vil i de kommende år blive stillet over for natur- og miljøproblemer af et hidtil uset omfang, problemer, som stiller tårnhøje krav til internationalt samarbejde. Den udenrigspolitiske dagsorden vil blive præget af at bryde den onde cirkel, der måske kan beskrives som fattigdom, voldsom befolkningstilvækst og natur- og miljønedslidning.

Skal vi undgå en menneskelig og økologisk katastrofe, er det nødvendigt, at vi gennem udenrigspolitikken prioriterer dette nye dagsordenspunkt højt. Indtil nu har det internationale samfund også haft svært ved at håndtere denne opgave.

Selv om det kan være svært indimellem, så er der alligevel kun grund til at glæde sig over forandringerne og de muligheder, de giver folk. Men noget nyt er det, og det virker selvfølgelig skræmmende, og fristelsen til at søge tættere sammen er der tydeligvis også i Danmark. Vi vil gerne have tryghed: på det personlige plan i familien, på det politiske plan i nationen. Nationale strømninger og bevægelser er blevet en realitet og giver baggrund for voldsomme og brutale konflikter og krige. Hos os selv viser det sig som mindre og mindre tolerance over for de fremmede, hvad enten de er familiesammenførte indvandrere eller flygtninge. Der er os, de rigtige, og så de andre, der ikke bare skal tage, hvad vi har.

Tiden er altså gået. Vi slipper ikke for besværet med at skulle tænke nyt, og vi kan ikke stoppe udviklingen, selv om nej-kampagnen op til de to folkeafstemninger havde som hovedindhold, at vi måtte have noget mere tid. Men vi ser det også i forholdet til andre kendte internationale organisationer. Opbakningen til NATO, som vi har kendt i så mange år, har